

ταὶ νὰ διακρίνωσιν εὔκολώτερον ἔκαστον τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ τοὺς κατατάξωσιν εἰς ἀθροίσματα διακεκριμένα ἢ ἀστερισμοὺς καὶ, ὡς προεῖπον, ἐδῶκαν εἰς τὰ ἀθροίσματα τοῦτα τὰ πλέον ἀλλόκοτα ὄνοματα ἀνθρώπων, τεράτων, ζώων κτλ. ὃν ἔχαρεν τὰ σχήματα ἐπὶ τῶν οὐρανῶν πινάκων, ἀν καὶ πολλάκις ἡ διάταξις τῶν ἀστέρων δὲν ἔχῃ τὴν παραμικρὰν ἀναλογίαν πρὸς τὰ σχήματα ἑκείνων τῶν γελοίων ἀντικειμένων· ἔτι δὲ καὶ οἱ νεώτεροι οὐ μόνον ἐμιμήθησαν, ἀλλὰ καὶ ὑπερέβησαν τοὺς παλαιοὺς κατά τοῦτο πρὶν προχωρήσωμεν περαιτέρω, καὶ ἐπειδὴ εὑρισκόμεθα ἡδὴ εἰς τὴν συνωνυμίαν τῶν ἀστρονόμων, ὅρειλα νὰ σᾶς ἐν θυμῷσα ὅτι οἱ λεγόμενοι ἀπλανεῖς ἢ ἀκίνητοι ἀστέρες δὲν εἰν' ἀκίνητοι, καὶ περὶ τούτου θεῖαιούμεθα, παραβάλλοντες τὰς παρατηρήσεις τῶν παλαιῶν πρὸς τὰς τῶν νῦν ἀστρονόμων. Εἶναι ἀληθῆς ὅτι ἡ κληνόσις των εἶναι τοσοῦτον ἥραδεία, ὥστε μετὰ παρέλευσιν σειρᾶς ἐνικυτῶν ἢ καὶ αἰώνων καθίσταται μόλις ἐπαισθητὴ, τούλαχιστον ὡς πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς θέσεως των. Ήξαρτᾶται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς ἀποστάσεως ἐξ ἣς μηδὲν οὔτε σχεδὸν δι' ἡμᾶς διατρέχομενόν τι διάστημα ὅπερ δύναται νὰ ἡνε μέργιστον κατά σύγκρισιν τῆς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων πλανητῶν διατρέχομένης τροχιᾶς.

Ἐνῷ ἔλεγον ταῦτα, εἴδον νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἀπεφάντου ἡμῶν ὁρίζοντος σφαῖρα ὄγκωδεστάτη προβαίνουσα πρὸς ἡμᾶς μετὰ ταχύτητος τοσαύτης ὥστε δυστέλως ἐδύνατο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἡ ὄρασις· περιειδινεῖτο εἰς τὸ διάστημα, στρεφομένη ἐφ' ἑαυτῆς, ἀπαραλλάκτως ὡς σφαῖρα ἔξακοντιζομένη ὑπὸ φωμαλαίου κωνοπαύκτου. Τὸ χρώμα τῆς ἦν λευκὸν ὑπωχρὸν ὡς τὸ τῆς σελήνης, ὅταν τὴν ἀλέπωμεν τὴν ἡμέραν. Οὐμολογῶ ὅτι δὲν τὴν ἐγνώρισα, διότι ἀπὸ τῆς γῆς οὐδέποτε εἶχον ἴδῃ τι παρύμοιον. Ἐν τῇ ἀμυγχαίῳ μου ἐστράφην πρὸς τὸν δαίμονα ὅστις μειδιάτας διὰ τὴν ἀπορίαν μου, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ μοι εἶπε ΕΡΜΗΣ

— Τοῦτο ὅπερ ἀλέπεις εἶναι ὁ Ἐρυμῆς, ὁ πλανήτης ὁ πλησιέστερος εἰς τὸν ἡλιον· ἐπειδὴ δὲ τὸν θεωρεῖς ἀπὸ ταύτης τῆς σφαῖρας, δηλαδὴ ἀπὸ διαστήματος τρις σχεδὸν πλησιέστερου παρὰ ἀπὸ τῆς γῆς, τὸν ἀλέπεις τρις σχεδὸν ὄγκωδεστερον· σοὶ φαίνεται δὲ ὅτι καὶ κινεῖται ταχύτερον διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τούτοις εἶναι πραγματικῶς ταχυτέρα ἡ κληνόσις του παντὸς ἀλλοῦ πλανήτου, διότι εἶναι καὶ παντὸς ἀλλοῦ πλησιέστερος εἰς τὸν ἡλιον· σοὶ φαίνεται δὲ ἡ λάμψις του ἡττον ζωηρά, διότι εὑρίσκεται ἐν τῇ ἑστίᾳ αὐτῆς τοῦ μεταδιδούμενου εἰς αὐτὸν φωτός. Ὁ Ἐρυμῆς ἀπέχει τοῦ ἡλιού 13,361,000 λευγῶν καὶ ἡ διάμετρος αὐτοῦ εἶναι 1,200 λευγῶν, δηλαδὴ τὰ δύο πέμπτα τῆς διαμέτρου τῆς γῆς. Αἱ ἡμέραι αὐτοῦ εἰσὶν 24 ὥρων καὶ 5 λεπτῶν, καὶ 2 δευτέρων, οἱ δὲ ἐνιαυτοὶ του 87 ἡμερῶν, 23 ὥρων, 15 λεπτῶν καὶ 44 δευτέρων, δηλαδὴ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά του εἰς ὅλιγον τι πλέον τῶν 24 ὥρων καὶ διανύει τὴν ἦν περιγράφει περὶ τὸν ἡλιον ἔλλειψιν εἰς περίπου 88 ἡμέρας· ὅπερ, θεωρουμένης τῆς ἀπ' ἑκείνου τοῦ ἀτρού ἀποστάσεως του, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει 40 χιλιάδας λευγῶν τὴν ὥραν, προχωρῶν εἰς τὴν τροχιάν του.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ.

Ἡ καμηλοπάρδαλις ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν μηρυκαζόντων, ἀποτελεῖ δὲ γένος αὐτῶν, ἔχον ἀφ' ἑνὸς μὲν σχέσιν πρὸς τὰς ἐλάφους, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τοὺς αἰγάλγορους.

Οἵταν τὸ ζῶον τοῦτο φθάσῃ εἰς τὸ φυσικόν του μεγεθος καὶ ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν, ἔχει μέχρις εἰκοσι ποδῶν ὑψος, καὶ ὀφέλει πρὸ πάντων τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀναστήματος του εἰς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας καὶ εἰς τὸν ἀνάλογον λαιμόν. Τὰ ὄπισθια αὐτοῦ εἶναι χαμηλότερα τῶν ἐμπροσθίων, καὶ διὰ τοῦτο φαίνεται διάφορον τῶν λοιπῶν ζώων. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἔχει σχῆμα παρεμφερές πρὸς τὸ τῶν καμήλων, τὸ δὲ δέρμα ἥραχύτριχον, φαιδόν, πεποικιλμένον ὑπὸ μεγάλων ὑπώχρων στιγμάτων· ἡ οὐρὰ καταβαίνουσα μέχρι τῶν ἴγνων ἀπολήγει εἰς θόσσαν μελαίνων τριχῶν. Κοθ' δλον δὲ τὸ μῆκος τοῦ λαιμοῦ ἐκτείνεται χαίτη εὐθεῖα ἐναλλάξ συγκειμένη ἐκ τριχῶν μελαίνων καὶ κιτρίνων.

Ἡ πατρὶς τοῦ ζώου τούτου εἶναι ἡ Ἀφρική. Ἄλλοτε εὑρίσκετο συχνότερον περὶ δια στήρων, διότι πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἐφάνη εἰς Εὐρώπην.

Κατὰ τὸ 1836 ἡ Ἀγγλικὴ ἐταιρία, ἡτις ἀφιεροῦται μὲν ζῆλον εἰς τὴν πρόσδον τῆς ζωολογίας, ἐφερεν εἰς τὸν Εὐρώπην τέσσαρας καμηλοπαρδάλεις, ἐξ ὧν τρεῖς ἡσαν δόρενες καὶ μία θήλεια. Τὰ ζῶα ταῦτα ἡγεύθησαν ἐπὶ τῶν δρόων τῆς Νουβίας εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς ἑρήμου τοῦ Κορδοφάν. Ἡ εἰς Εὐρώπην μεταφορὰ αὐτῶν ἡτον δύσχερεστέρα τῆς συλλήψεώς των, ἀλλ' ἐπέτυχεν ἐντελῶς διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ ἐπιφορτισθέντος φυσιολόγου τὸ ἔργον τοῦτο. Ο. Κ. Θιέω, τοῦ δοπού τὸ δνομα εἶναι ἀξιον νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Φυσικῆς Ἰστορίας, παρεσκευάσθη εἰς τὴν μεγάλην ταύτην ἐπιχείρησιν ἐπὶ δωδεκαετῆ περιηγήσιν ἐντὸς τῆς Ἀφρικῆς. Ἀναγωρήσας ἀπὸ Κάιρον τὸν μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1834, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἐν Νουβίᾳ καμήλους καὶ ζωοτρόφας, συγκροτήσας καὶ μικράν τινα συνοδίαν ἀράβων, τοὺς ὅπιούς εἶχε δεδοκιμασμένους εἰς τὰς προηγουμένας αὐτοῦ περιηγήσεις, καὶ εἰς οὓς εὐλόγως εἶχεν ἐμπιστοσύνην. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἡσαν θηρευταὶ τῶν καμηλοπαρδάλεων, ἄγρας περισπουδάστου εἰς τοὺς λίγνους ἀβυσσινοὺς καὶ Νουβίους καὶ ἀξιώς φημιζούμενης, κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Θιέω. Διευθύνθησαν κατ' ἀρχὰς πρὸς τὸ μεσημβρινανατολικὸν τῆς ἑρήμου τοῦ Κορδοφάν, καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ Αύγουστου ἀπήντησαν περιχαρῶς καμηλοπαρδάλεις· μετὰ δὲ τὴν καταδίωξιν τριῶν ὥρων ἐφ' ἵππων ἴκανῶν νὰ ἀνθέξωσιν εἰς αὐτὸν τὸν κόπον, ἡ μεγαλητέρα ἐξ αὐτῶν συνελήφθη· ἡτο δ' αὕτη μήτηρ μιᾶς ἐκ τῶν εἰς Λονδῆνον κομισθεισῶν. Οἱ ἀράβες ἐπλήγωσαν αὐτὴν θανατηφόρως, μὴ ἐλπίζοντες νὰ τὴν φθάσσωσι, καὶ παρευθὺς διεμέλισαν καὶ ἔφερον αὐτὴν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν θηρευτῶν διὰ τὸ συμπόσιον τῆς ἐπιούστης. Ἡ νεογνὸς πάρδαλις δὲν ἀπέμακρυνετο παντελῶς τοῦ τόπου, ἐφ' οὗ ἡ μήτηρ της ἀπωλέσθη, ὥστε εὐκόλως ἀπηντήθη καὶ συνελήφθη. Μετά τινας δὲ ἡμέρας οἱ θηρευταὶ παρατηρήσαντες τὰ ἵγνη ἐτέρας καμηλοπαρδάλεως, ἐπεισαν νὰ φθάσσωσι αὐτὴν καὶ τὴν συνέλαβον. Ἀλλὰ τότε ἡναγ-

ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ.

χάσθησαν νὰ περιμείνωσιν, ἔως οὐ συγειθίσωσι τὰς δύο συλληφθείσας εἰς τὴν νέαν τῶν τύχην πρὸς εὔκολωτέραν μετακόμισιν. Ήσαν δ' αὗται γχλαθηναὶ, τὰς ὅποιας μετ' οὐ πολὺ ἐμελλεῖ νὰ ἀποκόψῃ, καὶ ἐπειδὴ παρετήρησαν ὅτι ἐμελλον νὰ λάθωσι χρείαν γάλακτος, μετεχειρίσθησαν τὸ τῶν καμῆλων. Τὴν τροφὴν ταῦτην αἱ νέαι καμηλοπάρδαλεις ἐδέχθησαν ἡδέως, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔξωχειώθησαν μὲ τοὺς φύλακάς των. Ή φαιδρότερος καὶ τὰ παιγνίδια αὐτῶν ἐμαρτύρουν τὴν ἐντελὴ ἔξημέρωσιν των. Ή θύρα ἔξηκυλούθησε πάντοτε ἐπιτυχῶς, διότι συνέλαθον ἐτέρας τρεῖς. Άλλ' ὁ χειμὼν ἐπλησίας, καὶ ὁ τοῦ 1834 καὶ 1835 ὑπῆρχε δριμύτατος εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς Ἀρρικῆς. Ἐπὶ τοῦ σφροδροῦ τούτου γειμῶνος διερχόμενος τὴν ἔρημον τοῦ Κορδοφάν, δπως μετὰ τῆς μικρᾶς ἀγέλης του ἐπιστρέψῃ εἰς Κάιρον, ὁ Θιβώ ἐστερήθη δυστυχῶς τεσσάρων ἐκ τῶν πολυτίμων τούτων ζώων. Τὸ μόνον δὲ, τὸ ὅποιον ἐδυνήθη νὰ διατηρήσῃ ἥτο τὸ κατὰ πρῶτον συλληφθὲν, τὸ δοποῖον ἐφαίνετο πλέον ἡλικιωμένον τῶν ἀλλων. Άλλ' ὅμως ἡ ἀπόκτησις τοῦ μοναδικοῦ τούτου ἀτόμου δὲν ἦδυνατο νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Ζωολογικῆς ἑταῖρας, καὶ διὰ τοῦτο ὁ αὐτὸς ἐπιχειρηματίας ἀνέλαθε πάλιν τὸν ἀγῶνα νέας θύρας κατὰ τὸ 1815 εἰς χώραν τινα ὄμορον τοῦ Δαρροῦ, τοῦ ὅποιού οἱ ἄγριοι κάτοικοι ἐξέθετον αὐτὸν ἀδικόπιας εἰς δυσάρεστα συναντήματα, ὅπου ὅμως εἶχε

τὴν θειαιάτητα νὰ τύχῃ ταχέως τοῦ ζητουμένου. Άμα ἔγεινε κάτοχος τεσσάρων καμηλοπαρδάλεων, διῆλθε ταχέως τὴν ἔρημον, περιμείνας δὲ μόνον καθ' ὅδὸν τὸν ἀναγκαῖον πρὸς ἀνάπτωσιν καὶ πρὸς τροφὴν τῶν ζώων καιρὸν, ἐπέστρεψεν εἰς Κάιρον, καὶ παρασκευάσας ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς διατήρησιν τῆς πολυτίμου ταύτης παρακαταθήκης, ἀπέπλευσεν εἰς Ἀγγλίαν. Κομισθεῖσαί εἰς Δονδήνον ἐτέθησεν εἰς μέρος ἡσυχον, καὶ τὴν ἐπαύριν ἀπήκησεν εἰς τὴν προσδιωρισμένην κατοικίαν των τὰ πάντα δ' εὑρίσκοντον αὐτόθι κατὰ τὴν ὅρεξιν των, καὶ τὰ παιγνίδια τῆς ἡλικίας των ἐπιχειλάθον εὐθίς. Ήζων δὲ μεταξύ των ἐν μεγίστῃ ἀρμονίᾳ, καὶ ἐάν ποτε τυχαίως ἔχωρίζοντο, ἐζητοῦντο μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν. Ή μεγάλη πραότης τῶν ζώων τούτων φαίνεται φυσικὴ εἰς αὐτά.¹ Εν τούτοις ἔχουσιν εἰς τὴν ἀνεξήρτητον κατάτασίν των ὅπλα φυσικά, δι' ὃν ἀνθίστανται εἰς τοὺς λέοντας, εἰς τὰς τίγρεις καὶ τὰ ἄλλα φρικαλέα θηρία τῶν τῆς Ἀρρικῆς δασῶν, τὰ δ' ἀμυντικὰ ταῦτα μέσα γίνονται ἐπιθετικά, δταν ἡ διαφωνία ταράξῃ τὰς συνήθως εἰρηνικὰς κατοικίας των. Κατὰ τὸν Θιβώ διὰ τῶν ἐμτροσθίων ποδῶν αἱ καμηλοπαρδάλεις προσβάλλουσιν ἡ ἀποκρύπτουσι τοὺς ἐναντίους των, δταν δὲν δυνηθῶσι ν' ἀπομακρυνθῶσι φεύγουσαι. Ολοὶ αἱ μαρτυρίαι θειαιούσιν ὅτι τὸ γένος τῶν ζώων τούτων εἶναι ἀλλαζές καὶ ὅτι ἔχει πάντη ειρηνικὸν ἥθος, οὐδέλως ἄγριον, καὶ ἔξημερούμενον εὐ-

χερῶς. Ἡ καμηλοπάρδαλις χωρὶς δυσκολίαν ἥθελεν εἶσθαι ἐκ τῶν ὑπόδουλωμένων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ζώων, ἔλαν ἐχρησίμευε κατά τι, διπέρ φαίνεται ἀμφίβολον. Αἱ καμηλοπαρδάλεις δύνανται νὰ δράμωσιν, ὡς οἱ ἔξαρτοι τῆς Ἀφρικῆς ἵπποι, ἀλλὰ δὲν ἀντέχουσι πολὺ εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον. Τὸ δάδιον μάτιαν εἶναι ἄχαρι, καὶ τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ δργανισμοῦ των. Διαιτῶνται δὲ συνήθως εἰς δασάδην μέρη, καὶ δὲν συχνάζουσιν εἰς τὰς νομὰς τῶν ἵππων καὶ προβάτων εἰμὴ δταν θιασθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης.

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ.

*Eἰς τὸν Κύριον Αλέξανδρον 'Pīzor
'Ραγκαβῆν.*

‘Ως τὸ κελάδημα, δταν γλυκύτατον
Κοπῆ ἔξαρψης τῆς ἀγδόνος,
Καὶ ποθεινότας τρέμ’ εἰς τὰ στήθη μας
‘Ο πρώην τόνος,

Οὔτω περίλυπος φίλει προσμένουσα
Καὶ ἡ ψυχῆ μου τὴν μελῳδίαν,
‘Ψυστον θέλγητρον, ητις μ’ ἔχετο
Εἰς τὴν καρδίαν.

‘Pīzε, μ’ ἔκθειασες, κ’ δταν ἀτρόμητος
Εἰδες τοῦ ἔδου τὸ χαῖνον μνῆμα (α),
Κ’ δταν αἰθέρια διελθων στάδια
Γοργὸν μὲν βῆμα,

‘Απαργυρότος τὸ θλέμμα ἔτεινες
Κ’ ὅπου ἡλίου ἡ ἀγλατα
Τύπον διέκρινες θυνάτου, κ’ ἔκραξες
‘Α πελπιστα! (β)

Τῆς ἀρμονίας σου τὸ πάλμα δτρυνε
Τὸ καλλος, δταν ἐρωτευμένον
Εἰς ὅρ’, εἰς ἄγρια δάση τὸν ‘Ηρωα
Ζήτει προβάινον, (γ)

Κ’ ὁ ἔρως τίναξε δεινὰ τὰ στήθη σου,
‘Ο τῆς πατρίδος, τὰ τῶν ἐρώτων
Τόξ’ δτ’ ἐρύντριψες, κ’ ἄγριον ‘Αρεος
Σέλπισες κρότον. (δ)

Οἴμοι! ἀνέλπιστα σθύνει οὐράνιος
‘Ασθεῖς ὁ τόνος, κ’ ἡ μελῳδία
‘Ἐπαυσε, κ’ ἔργυμος τρέχ’ εἰς τὰ ἔχη της
‘Η φαντασία.

S. M. E.

~~~~~

Td 'Oros.

Μὴ τὰ δάκρυα πλέον! ‘Οταν θναι λαμπρὰ
Τοῦ θανάτου ἡ Μοῖρα, δὲν γογγύζει ὁ πόνος.
Ζηλωτὰ εἰν’ εἰς ὅλους τὰ τῆς Δόξης δεινὰ,
Οὔτε ζῆ ‘ε τοὺς μὴ ζῶντας ὁ φθόνος,

‘Ω δόθαντον ὕρος, σοιαρὴ σιωπὴ
Μεγαλεῖν ἀπλόνει ‘ε τοὺς ἀγρίους σου δράχους,
‘Ἐλευσέριον πνεῦμα μὲν μυρδίνας κοσμεῖ
Τὴν γῆν, δπου κρδεῖς τοὺς προμάχους.

Τῆς Πατρίδος δαίμων Σὲ εἰρῆκε σκηνὴν
Κ’ ἐνιδρύθη μὲν νεῦμα καθαρὸν, γαληνιαῖον,
Μέγα ξέφος γυμνόνει μὲ βροντώδη φωνὴν
Τῆς Πατρίδος τὸν πόθον ἐμπνέων.

Βωμὸς κεῖται ἐμπρός του φῶς σκορπίζων πυρὸς
Μαραθώνιον ζῆλον εἰς τὸ στήθος ἀνάπτον,
Τροπαιοῦν ‘Ηρώων τὸν κυκλόνει στρατὸς
Εἰς τὴν φλόγα του τ’ ὅπλον του βάπτων.

(α) Τοῦ Κ. Α. ‘P. P. ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ.

(β) Τοῦ αὐτοῦ ‘Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ.

(γ) Τοῦ αὐτοῦ ‘Η ΤΑΞΕΙΔΕΥΤΡΙΑ.

(δ) Τοῦ αὐτοῦ ‘Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ καὶ δ. ΔΑΟΠΛΑΝΟΣ.

Σὲ καὶ τ’ ἄτμα μου ψάλλει, κ’ ὁ αἰών Σὲ δμνεῖ
‘Η ἑρήμωσις δταν μεγαλόφρων σὲ στέφη,
Σὲ τὸ κλέος λαμπρόνει, σὲ θαυμάζει ἡ γῆ,
Σὲ μὲ σέβας σκιάζουν τὰ νέφη.

‘Ω! δν πέσῃ τὸ τέργε τῆς δουλείας, φρικτὸν,
‘Αν τὸ ἔκτρωμα πεσόν τῆς ωχρᾶς τυρωνίας,
Θέλουν δράμει τὰ πλήθη μὲ χράτα τῶν θυητῶν
Εἰς σὲ, ως εἰς Ναὸν σωτηρίας.
S. M. E.

~~~~~

H ἀπόροια.

Ζῷ ζδη μόνος! δίον ἀδίνωτον,
Θάνατον ζῶντα φέρω προσμένων,
Θάνατον λήθειον, ζῶ εἰς θανάτιμον
Δρόμον προβαίνων.

‘Ω Θεοῦ δικη! φρικασμὸς ἀμορφος
‘Ως ἡ τοῦ Κόσμου φθορὰ μὲ κρύον
Βάρος ἐνέσκυψε, χέ’ εἰς τὰ στήθη μου
Γόνον ταφείον.

Βλέπω τὴν κτίσιν, εἰν’ ψφους θέραθρον,
Τὴν φύσιν θλέπω, εἰν’ ἀργαλέα
Βασάνων νέκρωσις, τὴν Μοῖραν ἀσπλαγχνον
Πλάστ’ ἡ ιδέα.

Πέρπατα πόνους, πόνοι μὲ κόπτουσιν,
‘Ερχονται πόνοι! τίς προσδοκία;
Μηδὲν, η ἄχαρις χαρὰ, η ἔκδικος
‘Απελπισία.

Μακρὸν φρικῶδες πάθος κυκλούμενον
‘Επικειμένην φθορὰν μηνύει,
Πένθους δλόλυγμα πίπτον θεήλατον
Τὸ πᾶν ἐνδύει.

Οὕτως δν αἰ̄φνης δοή, η κλόνης
Φλογῶν, τὴν πόλιν δταν τεφρώσῃ,
‘Η εἰς μετέωρον φορὴν κεραύνειον
Νέφος πλακώσῃ.

S. M. E.

Ἐγδύματα τοῦ τελευταίου συρμοῦ τῶν Παρισίων.

Ιούνιος 1848.